

15. Systrarna.

MELODI.

- Översikt.*
a. FB, I.N.E. Saml. O.A. (G)	l. NA, S.L.S. 352, 61. (N)
b. TE, I.N.E. Saml. O.A.	m. LF, R3, 165, 325; även S.L.S. 125, 27; Några prof n:r 3 (J, K, T, X)
c. HI, S.L.S. 367, 95. (R)	n. Det sjungande Finland II n:r 20.
d. KO, S.L.S. 352, 68.	o. LE, S.L.S. 512, 47.
e. HI, S.L.S. 367, 99. (I)	p. LU, S.L.S. 512, 43. (Z)
f. HI, S.L.S. 82, 375. (F)	q. SO, Brages folkvisor I, 162.
g. BO, B.F.A. n:r 20e; även I.N.E. Saml. O.A. (D)	r. PA, S.L.S. 512, 44. (L)
h. Ö.NI, Nyl. III, 29. (O)	s. KU, S.L.S. 508, 38. (Y)
i. NA, S.L.S. 82, 363. (Q)	t. KÖ, S.L.S. 383, 38.
j. LT, Nyl. III, 27. (C)	u. BÖ, S.L.S. 508, 37.
k. NA, S.L.S. 383, 40; även S.L.S. 352, 63.	v. KA, S.L.S. 281, 11. (B)

Varianter. a. Åb, Finby, Pettu.
Sj. Tilda Troberg.

Uppt. Otto Andersson.

Sys-ter sa-de till sys-ter så: Om som - ma - rens ti - - - der. Kom
följ mig ned till vi - da sjö-strand. Ör-te-ren spride- ut sig vi - da.
(Vi ska gå)

b. NI, Tenala.

Sj. Betty Elfvig (lärt visan av en barnsköterska från Tenala). Uppt. Otto Andersson.

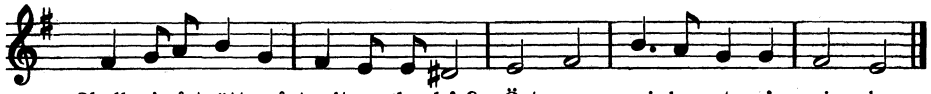
Sys - ter sa - de till sys - ter sin: Som - ma - rens tid.
Vi ska gå till sjö-strand. Ört-ren spride- ut så vi - - da.

c. Åb, Hitis, Vänö.

Sj. Tekla Bergen, f. 1870.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

Sys - tren sa - - de till sys-tren sin: I som - ma - rens ti - - der.

Skall vi gå tvätta vårt vit-gu-la hår? Örte-ren sprider ut så vi - da.

d. Åb, Korpo, Jurmo.

Sj. *Emelia Andersson*, f. 1873.

Uppt. *Greta Dahlström* 1923.

I som - ma - rens ti - - der.

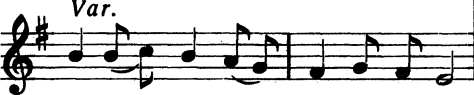

Ör - ter sprider ut så vi - da.

e. Åb, Hitis, Bötesö.

Sj. *Sofia Svanström*, f. 1859.

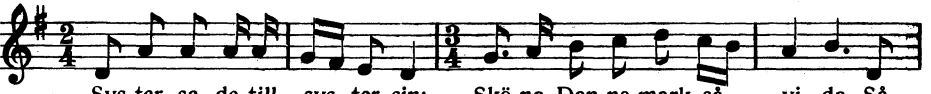
Uppt. *Greta Dahlström* 1924.

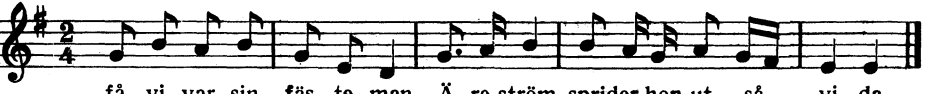
f.¹ Åb, Hitis, Högsåra.

Sj. *Edla Jakobsson*.

Uppt. *O. R. Sjöberg* 1880-talet.

Sys-ter sa-de till sys-ter sin: Skö-na Dan-ne-mark så vi - da. Så

få vi var-sin fäs - te-man. Ä - re-ström sprider hon ut så vi - da.

g. Nl, Borgå, Kurböle.

Sj. *Lovisa Blomkvist*, f. 1846.

Fonogr. *Otto Andersson*; kop. *G. Dahlström*.

Där bod-de en her-re allt up - på en ö. För Danne-mark lig-ger så

¹ Orig. tonart a-moll. Reviderad *O. A.*

vi - da. Han ha - de två dött-rar, men vackra vo-ro de. De
rod-de ut - i sjön med de å - rar.

2. Den e - na var så de - je - lig, hon glim-ma-de som en sol. För
Dan-ne-mark lig-ger så vi - da. Den äld-re var så fu - ler, så
svarter som en jord. De rod-de ut - i sjön med de å - - rar.

h. Ö. Nl.

Där bod - de en fis - - ka - re upp - - på vår ö. För
Dan-ne-mar-ken lig-ger här så vi - - da. Han ha - de två dött-rar och
bäg-ge var de mö. De rod-de ut - i sjö-ar med de å - rar.

i. Åb, Nagu.

Uppt. O. R. Sjöberg 1887.

Den yng - re gick fö - - re, hon sken som en sol. För
Dan-ne-mark lig - ger så vi - da. Den äld - re gick ef - ter, var
svar - ter som jord. De rod-de ut till sjös med de å - rar.

j. Nl, Lappträsk.

Där bod - de en bon - de up - på en ö. Ty
 Dan - nemark lig - ger så vi - - da. Han ha - - de två dött - rar och
 båg - ge var de mö. De rod - de up - på sjön¹ med de å - - ror.

k.² Åb, Nagu, Nötö.

Sj. Charlotta Lundström, f. 1868.

Uppt. Greta Dahlström 1925.

Där gin - - go två syst - rar på Klap - pa - la bro. Ty
 är - te - len sprid - er ut så vi - da.
 Vi rod - de u - ti sjön med de å - ror.
Snabbare
 När har - pan bör - ja - de lå - - ta, så bör - ja - de bru - den att
 grå - ta. Nog har jag fått hennes kä - ra fäs - te - man. Men
 rod - de ej i sjön med de å - - ror.

l. Åb, Nagu, Nötö.

Sj. Levina Johansson, f. 1866.

Uppt. Greta Dahlström 1923.

Där bod - de en bon - de långt sö - der un - der ö. För

¹ I en annan uppteckning från Lappträsk: De rodde uppå sjön utan åror. *Not i Nyl.* III.² Varianten har även upptecknats år 1923 efter samma person (S.L.S. 352, 63). Den är ofullständigare i fråga om texten. Refrängen är här: Och örteran o. s. v. Melodien är lika som ovan, men första strofen är genomgående punkterad.

Dan - ne-mark lig - ger så vi - da. Han ha - de tven - ne dött - rar och
båg - ge var de mö. De rod - de u - ti sjön med dess å - - rar.

m.¹ Öb, Lappfjärd.

Uppt. O. R. Sjöberg 1875.

Sys - ter, sys - ter, släpp mig i land. Dig så vill jag gi - va mitt
gull - - rö - da band. Som - mar och äng, som - mar och äng. Och
al - - la små fåg - lar de sjun - ga så väl om som - - ma - - ren.

n. Öb (?).

Arr. för solosång av K. Collan i Det sjungande Finland II, 1871.

Det gin - go två systrar till - - li - - ka, att tvät - ta klä - der snö - vi - - ta.
Sommar och äng. Al - la små fåg - lar de sjunga så väl om som - ma - ren.

o. Åt, Lemland, Järsö.

Sj. Hilma Jansson, f. 1884.

Uppt. Alfhild Adolfsson 1929.

Häl - sa hem åt min far, häl - sa hem åt min mor. Blå - ser
kallt, kallt vä - der i - från sjön. Säg dem att jag vi - - lar i
böl - jor - na de blå. Blå - ser kallt, kallt vä - der i - från sjön.

¹ Två varianter lika i Lappfjärd enl. S.L.S. 19, 828 och R3, 165, 325. En variant fr. Kumlinge (S.L.S. 508, 42) överensstämmer i huvudsak med m.

² Refrängens 3. och 4. takter, »alla små fåglar», ha opunkterade åttandedelar i Rancken, Några prof.

p.¹ Ål, Lumparland, Lumpo.
Sj. *Anna Andersson*, f. 1858.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1929.

Det var en gång en fis-ka-re, han het-te Pet-ter Smed. Blå-ser
kallt, kallt vä-der i - från sjön. Hon ha-de tven-ne dött - rar, så
fag - ra vo - ro de. Blå - ser kallt, kallt vä - der i - från sjön.

q. Ål, Sottunga.
Sj. *Elna Moberg*, Pargas.

Uppt. *John Granlund*.

Det bod-de en fis-ka-re vid grönskande strand. Det blåser kallt,
kallt vä -- der, i - från sjön. Han ha -- de två dött - rar så
fag-ra vo - ro de. Det blå-ser kallt, kallt vä - der i - från sjön.

r. Åb, Pargas, Fallböle.
Sj. *Marta Sundqvist*, f. 1895.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1929.

Det var en gång en her-re-man, som bod-de på en ö. Blå-ser
kallt, kallt vä-der i - från sjön. Han ha - de tven-ne dött-rar, så
fag - ra vo - ro de. Blå - ser kallt, kallt vä - der i - från sjö.

¹ Var. fr. Ål, Föglö (S.L.S. 512, 40) i huvudsak lika, men 5. takten är: d d c h a f i s s a ; takten genomgående punkterad.

s. Ål, Kumlinge, Brändö, Fiskö.
Sj. *Hanna Eriksson*, f. 1896.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1928.

Det bod - de en fis - ka - re vid grön-skan-de strand. Det blå-ser
kallt, kallt vä-der ö - ver sjön. Han äg - de tven-ne dött - rar och
fag-ra vo-ro de. Det blå-ser kallt, kallt vä - der ö - ver sjön.

t. Ål, Kökar, Finnö.
Sj. *Franselia Hamberg*, f. 1861.

Uppt. *Greta Dahlström* 1925.

Där bod - de en skräd-da-re allt ne - re vid en strand. Det blåser
kallt, kallt vä-der ö-ver sjön. Han ha - de tven-ne dött-rar och
fag-re vo-ro de. Det blå-ser kallt, kallt vä-der ö - ver sjön.

u. Ål, Brändö, Fiskö.
Sj. *Fanny Nordberg*, f. 1905.

Uppt. *Alfhild Adolfsson* 1928.

Det bod - - de en fis - ka - re vid havs-stranden blå. Det blå-ser
kallt, kallt vä-der i - från sjön. Han äg - de tven-ne dött-rar och
fag - ra vo-ro de. Det blå-ser kallt, kallt vä - der i-från sjön.

v. Nl, Karis.

Uppt. *V. E. V. Wessman* 1917.

Det bod - de en bon - de vid sjö - a strand. Det blå - ser

kallt, kallt vä-der ö-ver sjön. Och tven-ne dött-rar ha-de
han. Det blå-ser kallt, kallt vä-der ö-ver sjön.

A. NI, Svenssons saml. 6, 34; Brage, årsskrift VII, 80.	M. SA, I.N.E. 6, 51.	TEXT. <i>Översikt.</i>
B. KA, S.L.S. 281, 11. (v)	N. NA, S.L.S. 352, 62. (l)	
C. LT, Nyl. III, 27. (j)	O. Ö.NI, Nyl. III, 29. (h)	
D. BO, I.N.E. Saml. O. A. (g)	P. ES, Svenssons saml. 6, 22.	
E. OR, R5, 186, 1.	Q. NA, S.L.S. 82, 5. (i)	
F. HI, S.L.S. 82, 77. (f)	R. HI, S.L.S. 367, 96. (c)	
G. FB, I.N.E. Saml. O. A. (a)	S. KO, S.L.S. 352, 66. (m)	
H. HI, S.L.S. 82, 259.	T. LF, R3, 165, 325; fragm. Några prof 11. (m)	
I. HI, S.L.S. 367, 100. (e)	U. MA, R3, 155 s. 76.	
J. LF, R3, 165, 261; även Några prof 10. (m)	V. SB, R3, 165, 247.	
K. LF, R3, 165, 326; fragm. Några prof 11. (m)	X. KU, S.L.S. 508, 43. (m)	
L. PA, S.L.S. 512, 45. (r)	Y. BÖ, S.L.S. 508, 39. (s)	
	Z. FÖ, S.L.S. 512, 41. (p)	
	Å. LE, S.L.S. 512, 38.	

A.

Nyland. Ur Helga Åbergs handskrivna vishäfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. Det bodde en bonde vid sjöstrand,
— ungt är mitt liv, ungt är mitt liv —
här tvenne döttrar ägde han.
— vad vållar mig den tungan —

2. Den ena var vit som den vita snön,
om kinden var hon rosenröd.

3. Den andra var svart som det
svarta sot,
desslikes ock av onskfullt mod.

4. Den äldre hon talte till systeren så:
»Kom låtom oss ned till sjöstrand gå.»

5. Och när som de kommo till stran-
den ned,
den äldre hon skuffa den yngre i sjön.

6. »Min syster, min syster, du drag
mig i land,
åt dig vill jag giva mitt röda gullband.»

7. »Ditt röd gullband det får väl
jag,
men aldrig du skådar Guds klara dag.»

8. »Min syster, min syster, du drag
mig i land,
åt dig vill jag giva min gullkrona röd.»

9. »Din gullkrona röd den får väl jag,
men aldrig du skådar Guds klara dag.»

10. »Min syster, min syster, du drag
mig i land,
åt dig vill jag giva min kära fästeman.»

Varianter.

11. »Din käre fästeman den får
väl jag,
men aldrig du skådar Guds klara dag.»
12. En spelman gick utmed stranden
fram,
då såg han på sjön där var det liket sam.
13. Den sköna jungfrun på land han
drar,
sen gör han en harpa så rar därutav.
14. Sen gör han en harpa så rar
därutav,
den harpan had en förunderlig röst.
15. Sen tog han den jungfrunens
fingrar små,
han gjorde harposkruvar därå.
16. Sen tog han den jungfrunens
gullgula hår,
han gjorde harposträngar därå.
17. Sen gångar han sig med vägen
allt fram,
så ljuveliga här den harpan klang.
18. Sen gångar han sig in i bröllops-
gård,
så sorgeliga här den harpan slår.
19. Bruden hon talte till spelemannen
så:
»Mig lyster höra din harpa slå.»
20. Det första slag han på harpan slår,
bruden hon satt på en höger stol.
21. Det andra slag han på harpan
gran,
där kläddes av bruden silkeskjol.
22. Det tredje slag han på harpan slog,
— ungt är mitt liv, ungt är mitt liv —
den bruden hon låg uti sängen död.
— vad vållar mig den sorgen —

B.

Karis. Uppt. V. E. V. Wessman 1917.

1. Det bodde en bonde vid sjöstrand,
— det blåser kallt, kallt väder över
sjön —
och tvenne döttrar hade han.
— det blåser kallt, kallt väder över
sjön —
2. Den äldsta var svart som den
svarta jord,
den yngsta var vit som den klara sol.
3. Och syster talte till syster så:
»Kom skola vi ned till sjöstrand gå.»
4. »Och tvättar du dig än natt och dag,
slätt aldrig du blir så vit som jag.»
5. Och som de nu stodo på sjöstrand,
så stötte den äldsta sin syster av sand.
6. »Och kära min syster, du hjälp mig
i land,
åt dig vill jag giva mitt röda gullband.»
7. »Ditt röda guldband får jag väl
ändå,
men aldrig skall du på Guds gröna
jord gå.»
8. »Och kära min syster, du hjälp
mig i land,
åt dig vill jag giva min gullkrona grann.»
9. »Din gullkrona får jag väl ändå,
men aldrig skall du på Guds gröna
jord gå.»
10. »Och kära min syster, du hjälp
mig i land,
åt dig vill jag giva min fästeman.»

11. »Din fästeman får jag väl ändå,
men aldrig skall du på Guds gröna
jord gå.»

12. »Hälsa då hem till min fader god:
Jag dricker mitt bröllop i klara flod.

13. Och hälsa hem till min fästeman:
Min brudsäng jag bäddar på viter sand.»

14. Där bodde en sjöman vid den
strand,
han såg ut på sjön var liket det sam.

15. På stranden skön jungfru upp
han tar,
och gör utav henne en harpa så rar.

16. Han tog den jungfruns snövita
bröst,
den harpan månd klinga med ljuvlig
röst.

17. Så tog han den jungfruns fingrar
små
och gjorde i harpan skruvar därå.

18. Han tog den jungfruns gullgula
hår
och gjorde harposträngar därå.

19. Så förde han harpan till brudens
gård,
där bröllopet ständar med lust och ståt.

20. Det första slag han på harpan
slog,
den bruden hon satt uti brudstol och log.

21. Det andra slag som på harpan
rann,
då klädde de av bruden så grann.

22. Och tredje slag, som på harpan
ljöd,
— det blåser kallt, kallt väder över
sjön —
den bruden hon låg i brudsängen död.
— det blåser kallt, kallt väder över
sjön —

C.

Lapträsk.

1. Där bodde en bonde uppå en ö,
— ty Dannemark ligger så vida —
han hade två döttrar och bägge var
de mö.
— de rodde uppå sjön med de åror —

2. Systemen sade till systemen sin:
»Vi ska till sjöstrand och tvätta våra
ben.»

3. Den yngre hon satte sig ut på en
sten,
där stuvade den äldre den yngre uti sjön.

4. »Och käraste du min syster, du
hjälp mig i land,
dig så vill jag giva mina guldringar
fem.»

5. »Din guldringar fem dem får jag
väl ändå,
men aldrig skall du mer på Guds gröna
jorden gå.»

6. »Och käraste du min syster, du
hjälp mig i land,
dig så vill jag giva mitt guldbälte röd.»

7. »Ditt guldbälte röd det får jag
väl ändå,
men aldrig skall du mer på Guds gröna
jorden gå.»

8. »Och käraste du min syster, du
hjälp mig i land,
dig så vill jag giva min guldkrona röd.»

9. »Din guldkrona röd den får jag väl ändå,
men aldrig skall du mer på Guds gröna jorden gå.»

10. »Och käraste du min syster, du hjälp mig i land,
och dig så vill jag giva min unga fästeman.»

11. »Din unga fästeman den får jag väl ändå,
men aldrig skall du mer på Guds gröna jorden gå.»

12. Det bodde en spelman invid den strand,
han såg ut på sjön var liket sam.

13. På stranden unga jungfrun upp han tar,
och gör utav henne en harpa så rar.

14. Han tar den jungfruns snövita bröst,

den harpan månd klinga med ljuvelig röst.

15. Så tog han den jungfruns fingrar små
och gjorde i harpan skruvar därå.

16. Så tog han den jungfruns gullgula hår
och gjorde harposträngar därå.

17. Första gången han på harpan slog,
så blekna bruden på bägge sina kind.

18. Andra gången han på harpan slog,
så knicknade bruden till golvet ned.

19. Tredje gången han på harpan slog,
— ty Dannemarken ligger så vida —
så remnade murarna och fönstret sprang.
— de rodde uppå sjön med de åror —

D.

Borgå, Kurböle. Sj. Lovisa Blomkvist, f. 1846. Uppt. Otto Andersson 1908.

1. Det bodde en herre allt uppå en ö,
— för Danjemark ligger så vida —
han hade två döttrar och vackra voro de.
— de rodde uti sjön med de årar —

2. Den yngre var så dejelig, hon glimmade som en sol,
den äldre var så fuler, så svarter som en jord.

3. Den yngre systemen sade till den äldre så:
»Vi ska gå till sjöstrand och tvätta våra ben.»

4. Den yngre gick förut, hon glimmade som en sol,
den äldre gick efter så fuler som en jord.

5. Den yngre systemen satte sig ned på en sten,
den äldre hon tocka henne i havsens djup.

6. »Kära du min syster, du hjälp mig på sten,
dig så vill jag giva mitt röda gullskrin.»

7. »Och väl så kan jag få ditt röda gullskrin,
men aldrig skall du mer på Guds gröna jorden gå.»

8. »Kära du min syster, du hjälp mig i land,
och dig så vill jag giva mitt gullvirka band.»

9. »Och väl så kan jag få ditt gullvirka band,
men aldrig skall du mer på Guds gröna jorden gå.»
10. »Och kära du min syster, du hjälpe mig på strand,
och dig så vill jag giva min lilla fästeman.»
11. »Och väl så kan jag få din lilla fästeman,
men aldrig skall du mera på Guds gröna jorden gå.»
12. Det kom en skeppare och seglade till land,
han tog den jungfrun i snövitans hand.
13. På stranden den unga jungfrun upp han tar,
och gjorde utav henne en harpa utav gull.
14. Han tog den jungfruns gullgula hår
och gjorde harposträngar utå.
15. Av fingrarna så gjorde han skruvarna små,
och armarna så gjorde han harpostråkar därutå.
16. Första gången han uppå gullharpan slog,
så dansade alla, så än de spotta blod.
17. Och andra taget han uppå gullharpan slog,
så dansade bruden, så hjärtat sprack.
18. Han slog den harpan sönder bredvid en sten,
— för Danjemark ligger så vida —
för honom stod en jungfru så fager och så skön.
— de rodde uti sjön med de årar —

E.

Oravais. Uppt. J. E. Wefvar.

1. Det bodde en byggmästare allt under Österö,
han hade två döttrar och bägge voro mö.
— de¹ rodde uttill² sjös med de årar.
2. Den yngre gick före, hon sken som en sol,
den äldre gick efter, hon var svarter som en jol.
3. Den yngre hon steg på en stock däruti,
den äldre skottade henne uti havsens djupa bottn.
4. »Ack kära min syster, hjälp mig i land,
så skall du få mitt röda gullband,
för Danemark ligger så vida.»
5. »Ditt röda gullband det får jag väl ändå,
men du skall aldrig mera på Guds gröna jord få gå.»
6. »Ack kära min syster, hjälp mig i land,
så skall du få min röda gullskor,
för Danemark ligger så vida.»
7. »Din röda gullskor dem får jag väl ändå,
men du skall aldrig mera på Guds gröna jord få gå.»
8. »Ack kära min syster, hjälp mig i land,
så skall du få mitt röda gullskrin,
för Danemark ligger så vida.»

¹ I str. 1—13 är omkvädet: De rodde o. s. v.; i str. 14—24: Han rodde o. s. v.² I stället för 'uttill' förekommer formen 'uti' i ett antal strofer.

9. »Ditt röda gullskrin det får jag väl ändå,
men du skall aldrig mera på Guds gröna jord få gå.»
10. »Ack kära min syster, hjälp mig i land,
så skall du få min gullkrona så röda,
för Danmark ligger så vida.»
11. »Din gullkrona så röda den får jag väl ändå,
du skall aldrig mera på Guds gröna jord få gå.»
12. »Ack kära min syster, hjälp mig i land,
så skall du få min unga fästeman,
för Danmark ligger så vida.»
13. »Din unga fästeman den får jag väl ändå,
men du skall aldrig mera på Guds gröna jord få gå.»
14. Så bodde en fiskare allt under Österö,
han hörde en ynkelig låt därifrån.
— han rodde uti sjös med de årar —
15. Så tog han skön jungfrun i sin snövita hand,
och förde henne hem till sitt fäderne-land.
16. Av kroppen gjorde de harpen utav.
- Av armarna gjorde de stråkarna utav.
17. Av hennes gullröda (ljusgula) hår gjorde de harpesträngarna.
Av fingerna gjorde de harpepinnorna.
18. Första taget de uppå gullharpen klang,
bänkarna darra och låsena sang.
19. Andra taget de uppå gullharpen klang:
»Bruden hon haver mitt röda gullband.»
20. Tredje taget de uppå gullharpen klang:
»Bruden hon haver min röda gullskor.»
21. Fjärde taget de uppå gullharpen klang:
»Bruden hon haver mitt röda gullskrin.»
22. Femte taget de uppå gullharpen klang:
»Bruden hon haver min gullkrona så röd.»
23. Sjätte taget de uppå gullharpen klang:
»Bruden hon haver min unga fästeman.»
24. Nu så togo de harpen och slogo mot en sten.
Därutav uttrann en jungfru så fager och så skön.
— han rodde uttill sjös med de årar —

F.

Hitis, Högsåra. Sj. Edla Jakobsson. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Syster sade till syster sin:
— sköna Danmark så vida —
»Så få vi var sin fästeman.»
— äreström sprider hon ut så vida —
2. Den yngre gick före med utslaget hår
— om sommarens tida —
den äldre gick efter med falsker råd.

12. Spelman tog hennes huvudskålla, och gjorde därav harpebolla.

13. Han tog hennes gullgula hår, och lagade harposträngar av.

14. Han tog hennes tånar små, och gjorde därav harpeknappar av.

15. Han tog hennes fingrar små, och laga där harpepinnar av.

16. Första gången harpan slog, bruden och brudgummen log.

17. Andra gången harpan lät, bruden och brudgummen grät.

18. Tredje gången harpan klang:
»Var är brudgum, min lille fästman?»

19. Spelman tog harpan och slog i en sten,
— om sommarens tider —
därav upprann en jungfru så skön.
— örteren sprida ut sig vida —

H.

Hitis, Böle. Sj. Lisa Rosenlund. Uppt. J. E. Wefvar 1880-talet.

1. Syster sade till syster sin:
— om sommarens tider —
»Vi skola gå tvätta vår vitgula hår.»
— ärtelen (ärtrev) sprider ut så vida —

2. Den yngre gick före med gult utslaget hår,
den äldre gick bakefter med falsker råd.

3. Den yngre sätt sig uppå en sten,
den äldre kuffa henne i älven ner.

4. »Syster, syster, hjälp mig vid liv,
du skall få mitt röde gullskrin.»

5. »Väll får jag ditt röde gullskrin,
men aldrig hjälper jag dig mer med liv.»

6. »Syster, syster, hjälp mig i land,
du skall få mitt röde gullband.»

7. »Väll får jag ditt röde gullband,
men aldrig hjälper jag dig i land.»

8. »Men om jag får din fästeman,
så skall jag hjälpa dig i land.»

9. »Nej, förrän du får min fästeman,
så tar jag mig land på snövitans sand.»

10. Fram kom där en fiskköpare fram,
han såg var som liket låg.

11. Han tog hennes snövitans kropp
och gjorde den till harpestock.

12. Han togo hennes snövitans bröst
och gjorde det till harpebröst.

13. Han togo hennes vitgula hår,
han gjorde där till strängar uppå.

14. Han togo hennes finger små,
han gjorde dem till tapplor uppå.

15. Han togo harpan under sin arm
och slankar så i brudasalen in.

16. Första gången han på harpan tog,
satt bruden uppå bänken och log.

17. Andra gången han på harpan lät,
så satt bruden på bänken och grät.

18. Tredje gången han på harpan lät:
»Bruden är min syster.»

19. »Ge nu spelman öl och mat
— om sommarens tider —
och böd nu för den harpan i kyrkograv.»
— ärtelen sprider ut så vida —

I.

Hitis, Bötösö. Sj. Sofia Svanström, f. 1859. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. »Söta syster, hjälp mig i land,
— i sommarens tider —
skall du få mitt röda gullband.»
— örter sprider ut så vida —
2. »Aldrig hjälper jag dig på land,
likväl får jag ditt röda gullband.»
3. »Söta syster, hjälp mig på bro,
skall du få mina röda gullsko.»
4. »Aldrig hjälper jag dig på bro,
likväl får jag dina röda gullsko.»
5. »Söta syster, hjälp mig på land,
skall du få min fästeman.»
6. »Aldrig hjälper jag dig på land,
likväl får jag din fästeman.»
7. Lekaren gick sig ned till strand.
Liket var då oppflutet på land.
8. Lekaren tog hennes snövita kropp,
gjorde därav en harpestock.
9. Lekaren tog hennes gula hår,
gjorde harpan strängar på.
10. Lekaren tog hennes finger små,
gjorde harpan tapplor på.
11. Lekaren tog hennes fingerguld,
gjorde harpan ljuderfull.
12. Lekaren gick till bröllopets gård,
begärde att harpan få spela på.
13. Harpan slog det första,
bruden börjar gråta.
14. Harpan slog det andra,
bruden börjar bedja.
15. Harpan slog det tredje:
»Bruden med mig tälte.»
16. Harpan slog det fjärde:
»Bruden är min syster.»
17. Harpan slog det femte:
»Bruden har mig dränkit.»
18. Och brudgummen svarade med
en röst:
»Jag vill ingen mörderska ha.»
19. Han sadlade sin gångare grå
— i sommarens tider —
och körde bruden i stycken små.
— örter sprider ut så vida —

J.

Lappfjärd, Dagsmark. Sj. Karl Gust. Lång. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

1. .:; »Kära min syster, kom följa
mig på klapparsten». .:;
.:; Nej, jag har inga kläder oren.» .:;
— herren min, sommar och äng,
och alla små fåglar de sjunga så väll
uti lunden —
2. .:; Så följde hon sin syster på klap-
parsten, .:;
- .:; så skuffade den ena den andra isjön. .:;
3. .:; »Kära min syster, hjälp mig i
land, .:;
.:; så skall du få mitt gullröda band.» .:;
4. .:; »Nog får jag ditt gullröda
band, .:;
.:; men aldrig skall syster komma i
land.» .:;

5. :; »Kära min syster, hjälp mig i land, :; :; så skall du få mitt gullröda skrin.» :; :;
6. :; »Nog får jag ditt gullröda skrin, :; :; men aldrig skall syster komma i land.» :; :;
7. :; »Kära min syster, hjälp mig i land, :; :; så skall du få min fästeman.» :; :;
8. :; »Nog får jag din fästeman, :; :; men aldrig skall syster komma i land.» :; :;
9. :; Så hände det på en månads tid, :; :; att bröllopet skulle hållas. :; :;
10. :; Så fanns det en man i en annan by, :; :; som musiken skulle hålla. :; :;
11. :; Så sökte han i dagarna tu :; :; ett träd som skulle musiken hålla. :; :;
12. :; Och första gången harpan klang :; :; »Brudens fader är min fader.» :; :;
13. :; Andra gången harpan klang :; :; »Brudens moder är min moder.» :; :;
14. :; Tredje gången harpan klang :; :; »Brudens fästeman är min fästeman.» :; :; — herren min, sommar och äng, och alla små fåglar de sjunga så väll uti lunden —

K.

Sideby. Sj. Nicklas Teir (el. Westerback). Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

1. Det gingo två systrar tillika, de tvådde sina kläder snövita. — sommar och äng, sommar och äng, och alla små fåglar de sjunga så väll om sommaren —
2. När de kommo till vettsten, då knuffade den yngre den äldre i sjön.
3. »Kära du min syster, släpp mig med livet i land, åt dig så vill jag giva mitt gullröda band.»
4. »Ditt gullröda band, det kan jag väll få, men aldrig så kan du slippa med livet i land.»
5. »Kära du min syster, släpp mig med livet på ö, åt dig vill jag skänka min gullkrona röd.»
6. »Din gullkrona röd, den kan jag väll få, men aldrig skall du slippa med livet på ö.»
7. »Kära du min syster, släpp mig med livet i land, åt dig så vill jag skänka min gullkedja grann.»
8. »Din gullkedja grann, den kan jag väll få, men aldrig skall du slippa med livet i land.»
9. »Kära du min syster, släpp mig med livet i land, åt dig så vill jag skänka min fästeman så grann.»
10. »Din fästeman grann kan jag väll få, men aldrig så skall du slippa med livet i land.»

11. »Hälsa adjö åt min fader,
jag dansar mitt bröllop rätt glader.

12. Hälsa adjö åt min moder,
jag dansar mitt bröllop i floder.

13. Hälsa adjö åt min broder,

jag dansar mitt bröllop i floder.

14. Hälsa adjö åt min syster,
jag dansar mitt bröllop helt lyster.»
— sommar och äng, sommar och äng,
och alla små fåglar de sjunga så väll
om sommaren —

L.

Pargas, Fallböle. Sj. Marta Sundqvist, f. 1895. Uppt. Alfchild Adolfsson 1929.

1. Det var en gång en herreman, som
bodde på en ö.
— blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —
Han hade tvenne döttrar, så fagra voro
de.
— blåser kallt, kallt väder ifrån sjön —

2. Den yngre hon sade till den äldre
se så här:
»I morgon så skall vi till havsstranden
ner.»

3. Den yngre gick före med ut-
kammat hår,
den äldre gick efter med sju falska råd.

4. Den yngre hon satte sig uppå en
sten,
den äldre hon skuffade henne därifrån
ner.

5. »O, snälla du min syster, hjälp
upp mig på land!»
»Nej, aldrig så skall du mer på gröna
jorden gå.»

6. »O, snälla du min syster, hjälp upp
mig på land,
så skall jag dig giva mitt röda siden-
band.»

7. »Det vackra sidenbandet tar jag
väl ändå,
men aldrig så skall du mer på gröna
jorden gå.»

8. O, snälla du min syster, hjälp
upp mig på land,
så skall jag dig giva min sidenklän-
ning grann.»

9. »Din vackra sidenklänning tar jag
väl ändå,
men aldrig så skall du mer på gröna
jorden gå.»

10. »O, snälla du min syster, hjälp
upp mig på land,
så skall jag dig giva min vackra fäste-
man.»

11. »Din vackra fästeman tar jag
väl ändå,
men aldrig så skall du mer på gröna
jorden gå.»

12. »Hälsa hem åt far och mor, hälsa
hem åt far och mor,
— hälsa hem, hälsa hem åt far och mor —
att jag dricker brudeskålen från havs-
botten ner.»
— hälsa hem, hälsa hem åt far och
mor —

M.

Saltvik. Sj. Erik Eriksson. Uppt. Fridolf Andersson.

1. Det bodde en fiskare på gröns-
kande strand.
— det blåser kallt väder ifrån sjön —
Han hade trenne döttrar, och fagra
voro de.
— det blåser kallt, kallt, väder ifrån
sjön —

2. Den yngsta hon var vacker som
den fagraste ros,
den äldsta hon var svart som den svar-
taste jord.

3. Den äldsta hon sade till den
yngsta så:
»Vi skall gå ned till havet och bada
oss i dag.»

4. Den yngsta hon gick före med ut-
kammat hår,
den äldsta hon gick efter med sju
falsa råd.

5. Den yngsta hon satte sig allt ned
på en sten,
den äldsta hon skuffar henne i mörka
böljan ned.

6. »Söta min syster, kom hjälp mig
upp på land,
så skall jag dig giva mitt rödaste gull-
band.»

7. »Ditt rödaste gullband, det tager
jag ändå,
men aldrig skall du mera på denna jor-
den gå.»

8. »Söta min syster, kom hjälp mig
upp på land,
så skall jag dig giva min ring utav min
hand.»

9. »Din ring utav din hand, den tager
jag ändå,
men aldrig skall du mera på denna jor-
den gå.»

10. »Söta min syster, kom hjälp mig
uppå land,
så skall jag dig giva min fästeman så
grann.»

11. »Din fästeman så grann, den ta-
ger jag ändå,
men aldrig skall du mera på denna jor-
den gå.»

12. »Adjö, min kära syster och fäste-
man så grann.
Nu dricker jag min brudskål i mörka
böljan blå.»

OTRYCKTA N. (str. enl. D: 1, 2 a, 4, 4 a, 5, 6, 8, 10,
TEXTER. 12, 15^a, 16, 17^a18^a) Nagu, Nötö. Sj. Levi-
Översikt. na Johansson, f. 1866. Uppt. G. Dahl-
ström 1923.

O. (1, 3, 4, 2 a, 5—12). Ö. Nyland. Uppt.
Arvid Nyberg 1870.

P. (3, 4^{5a}, 6—11, 11 a). Esbo, Röskog.
Sj. Johanna Lindström, f. 1839. (Lärt
visan av mor). Uppt. A. P. Svensson.

Q. (4, 5, 8, 9, 6, 7, 10, 11). Nagu. Uppt. J.
E. Wefvar 1880-talet.

R. (str. enl. H: 1—3, 6—11, 13, 14, 16,
17, 18^a, 19). Hitis, Vänö. Sj. Tekla Ber-
gen, f. 1870. Uppt. G. Dahlström 1924.

S. (1, 3, 6, 7, 7 a, 13, 14^a13^a, 16). Korpo,
Brunskär. Sj. Augusta Jansson, f. 1869.
Uppt. G. Dahlström 1923.

T. (str. enl. K: 1, 2¹¹2², 3—6, 9—14, 14 a).
Lappfjärd, Härkmeri. Sj. Maria Berg-
ström. Uppt. J. E. Wefvar 1875—1876.

U. (1—6, 9). Malax. Uppt. J. R. Aspe-
lin 1869.

V. (1—6). Sideby. Uppt. J. E. Wefvar
1875—1876.

X. (1, 3, 4, 9, 10). Kumlinge. Sj. Anna
Lindén, f. 1879. Uppt. A. Adolfsson 1928.

Y. (str. enl. M: 1—12). Kumlinge. Sj.
Hanna Eriksson, f. 1896. Uppt. A. Adolfs-
son 1928.

Z. (1, 3—12 a). Föglö, Stentorpa. Sj. Greta
Englund, f. 1910. Uppt. A. Adolfsson 1929.

Å. (1, 3—11) Lemland, Norrby. Ur ett
vishäfte. Uppt. A. Adolfsson 1929.

Avvikelser i N—Q enligt D.

1¹ Där b. e. bonde långt söder under ö N; Där b. en fiskare uppå vår ö O—1² tvenne N; bägge var de mö N, O.

2 a¹ Den yngre gick före N, O; med utkammat hår N; m. utslaget h. O—2 a² den äldre gick efter N; kom e. O; med tvenne falska råd N; m. sju f. r. O.

3¹ D. äldre hon s. t. d. yngre så O; Och viljom vi gånga till liljomkvättsten P—3² ner till stranden o. leka på sand O; Där vilje vi tvätta våra kläder så ren P.

4¹ före N, O, Q; var vacker s. e. s. N; sken Q; den äldre gick bakett P—4² kom e., så svart s. e. j. O; var svarter N, Q; [en] Q.

4 a Den yngre hon satte uppå en sten. För det hon skulle tvätta sin snövita ben N.

5¹ D. y. hon s. s. N, O, Q; uppå en stock N; p.e. klappstock Q—5² D. ä. skutt stocken i havets bölja blå N; D. ä. kom efter sköt henne i sjön O; D. ä. sköt h. i. h. böljor blå Q; Så skuffa den äldre den yngre i sjön P.

6¹ [du] N, P, Q; nu i land N; kom h. m. i land O; nu till land P; om liv Q—6² Så vill jag dig giva min röda guldpall O; Mina röda gullskor dem giver jag dig P; min röda guldkniv Q; m. r. gullband N.

7¹ Din... den får jag väl ändå O; Din... dem (den) kan jag väl få P, Q—7² Men intet

hjälper jag dig till landet ändå P; på denna j. g. Q; jord O.

8¹ nu på bro N; *enl.* 6¹ P—8² min gullröda skor N; mitt röda guldband Q; mitt halva Sverges land O; Min röda gullklänning den giver jag dig P.

9 *str.* 7 *upprepas.*

10¹ och hjälp m. nu i land N, P; kom hjälp m. på land Q; *enl.* 6¹ O—10² unga f. N, O; kära f. Q; Min unge fästman den giver jag dig P.

11 *str.* 7 *upprepas.*

11 a Adjö min fader, adjö min mor. Adjö min fästman, adjö min bror. Och så drucknade hon P.

12¹ Så k. där e. fiskare roendes därom N; Där bodde e. s. ett stycke ifrån O—12² Och fiskaren tog jungfrun uti sin båt N; Han hörde på jungfruns ynkeliga låt O.

15¹ Och f. dem g. de harposkruvar av N—15² saknas i N.

16¹ F. slaget h. på g. s. N—16² Bjälkarna ur taket och fönstrena de sang N.

18¹ Då rann där upp e. j. så vacker o.s.s. N.

*Omkväde*¹: Dannemark N, Q; Danne-marken l. här s. v. O; saknas i P—*Omkväde*²: sjöar m. d. åror O; med dess å. N; ut till sjöss Q.

Avvikelser i R, S enligt H.

1¹ Systren R; S. talte t. s. sin S—1² Skall vi gå R; Kom, skola vi ned till sjöstrand gå S.

2¹ [gult] R.

2² [bak] efter m. f. håg R.

3¹ satt s. ned på R; Och som de kommo till sjöstrand S—3² knuffa h. i. ä. ned R; Så stötte den äldsta sin syster av sand S.

6¹ Och kära min syster du h. m. i l. S—6² Dig vill jag giva R, S; min fästeman S.

7¹ Det röda gullbandet får jag hur jag kan R; Din fästeman får jag väl ändå S—7² Men aldrig skall du på Guds gröna jord gå S.

7 a. Om du dig tvättar båd natt och dag. Aldrig du bliver så vit som jag S.

8² Då så hjälper jag d. till l. R.

9² Så slutar j. mitt liv p. s. strand R.

10¹ Sen kom en f. f. R; H. sågo v. det R.

13¹ Sen togo han R; Så tog de den jungfruns gullgula h. S—13² Och gjorde i harpan strängar därav S; Och g. det till strängar därpå R.

14¹ Sen t. han h. fingrar s. R; Så tog de den jungfruns fingrar s. S—14² Och satte d. t. t. därpå R.

16¹ F. slaget R; Det f. slag h. p. h. slog S—16² Håller mig det unga S.

17¹ Men a. slaget h. p. h. tog R.

19¹ G. den harpan R—19² O; fören den till kyrkegrav R.

*Omkväde*¹: saknas i S; i s. tider R—*Omkväde*²: Örteran R.

Avvikelser i T—X enligt K.

1¹ Det var t. s. t. U; Två s. gingo T, X; till bökesten T; ner till sjöstrand X—1² Att böka s. k. s. T; För att byka X; som gick och klappade k. s. U.

2¹ När som d. k. t. byksten U; bökesten T—2² skuffa U; Den yngre skuffade T.

3¹ Syster, syster T, X; [med livet] T; du

hjelpe mig i l. U; hjälp mig i l. X—3² skänka V; Jag vill giva dig T; Så skall du få U; röda gullband X.

4¹... får jag väl ändå U; Nog får jag... X—4² [så] skall du V; M. a. skall min syster komma i l. X; M. a. mer skall du på denna jord gå T; skall du med livet slipp i land U.

5¹ vers 3¹ *upprepas* T, U—5^a ent. 3^a; min gullröda ring T; min gullkanna röd U.

6 str. 4 *upprepas*.

9¹ vers 3¹ *upprepas* T, U, X—9^a ent. 3^a [så grann] T, U; min kära fästeman X.

10 str. 4 *upprepas*.

11¹ H. hem till m. f. T—11^a bröllop i havet T.

12¹ ent. 11¹ T.

13¹ ent. 11¹ T.

14¹ ent. 11¹ T—14^a J. dricker mer än jag lyster T.

14 a Hälsa hem till min fästeman. Jag dansar mitt bröllop i havsens band T.

Avvikelser i Y—Å enligt M.

1¹ uppå en grönskande äng Å; vid g. s. Y; Det var en f., han hette Petter Sne Z—1^a H. ägde tvenne d. Y, Z; Två d. hade han o. så vackra v. d. Å.

2¹ fager Y—2^a som det svartaste sot Y.

3¹ D. äldre h. s. t. d. yngre se så här Z; D. yngste systren s. t. d. äldste systren sin Å—3^a Kom kära du min syster, kom följ mig ned till strand Å; I morgon så skall vi Z; I afton så skola vi Y; till havsstranden gå Y, Z.

4¹ yngre [hon] Z; äldste systren gick m. utfladdrat hår Å; utslaget h. Z; ett uppkammat h. Y—4^a [hon] Z; hon kom efter Y; D. yngste systren g. e. m. tusen falska ord Å.

5¹ [allt] nere p. e. s. Y; D. yngre h. s. s. vid havsstranden ned Z; D. äldste systren s. s. vid stranden p. e. s. Å—5^a D. äldre h. stötte Z; knuffar h. uti havsböljan blå Y;

D. yngre systren s. hon Å; i havsdjupet ned Z, Å.

6¹ Ack, kära lilla s. Y; Ack, käraste m. s. Z; Kom, kära du m. s. Å; i land, Y, Z—6^a Så ville j. d. g. Y; Dig så vill jag g. Z; Så vill jag giva dig Å; m. röda sidenband Y, Z; röda gyllene band Å.

7¹ . . . det tar j. nog ä. Z, Å—7^a Men du skall aldrig m. p. den gröna j. g. Å; M. a. så s. d. uppå gröna j. g. Z.

8¹ vers 6¹ *upprepas* —8^a ent. 6^a; min sidenklänning grann Z, Y; min gullkrona grann Å.

9 str. 7 *upprepas*.

10¹ vers 6¹ *upprepas* —10^a ent. 6^a; min unga f. Z; m. kära f. Å.

11 str. 7 *upprepas*.

12 a Ack käraste min syster, hälsa hem till far och mor. Säg, att jag nu badar i Bröllopskone flod Z.